

PINYA BLAVA

Nº 35
TEMPORADA 2024

La revista dels Xiquets del Serrallo

CONCURS
CASTELLS
TARRAGONA

Primer 9d7
descarregat de la
història

Xiquets DEL
SERRALLO

EQUIP DE REVISTA

Albert Torres
Anna Monreal
Cristina Serrano
Eloy Gaspar
Gio Gonzales
Júlia Pizarro
Neus Bertola
Sílvia Caballé

CORRECCIÓ D'ARTICLES

Anna Monreal
Júlia Pizarro

DISSENY I MAQUETACIÓ

Eloy Gaspar

Fotografia: Adrián Aparicio

SUMARI

04	PARAULES DEL PRESIDENT
05	PARAULES DEL CAP DE COLLA
06	L'ANY EN XIFRES
08	ACTES SOCIALS 2024
10	PARAULES DE L'EQUIP DE CANALLA
11	JA NO SOC CANALLA. I ARA, QUÈ?
14	LA YOUTH
18	NOVELL VS VETERÀ
20	LES GRALLES DEL SERRALLO
22	LA VISIÓ INTERNA I LA VISIÓ EXTERNA
25	FAIXA D'HONOR DE SANT MAGÍ
26	LA MIRADA D'EN BAILACH
28	PARLEM DE SALUT MENTAL
30	CAP DE PLAÇA
31	CASTELLER DE L'ANY

PARAULES DEL PRESIDENT

LLUÍS MONFORT

Aquest 2024 ha estat una temporada històrica per a nosaltres. Hem registrat una assistència rècord als assajos i, a plaça, hem assolit el nombre més gran de castells de set i mig de la nostra història. Podem afirmar amb orgull que aquesta ha estat la millor temporada en els trenta-sis anys de vida de la colla.

També ha estat un any de treball intens per part de la junta, que ha explorat noves fórmules per generar ingressos, com diades comercials, patrocinis i diverses activitats. Gràcies a aquest esforç, la temporada vinent podrem estrenar una nova xarxa exterior que ens ajudarà a fer l'anhelat salt a castells més grans. A més, renovarem la xarxa interior per garantir una seguretat encara més gran als assajos.

Vull aprofitar per agrair de tot cor a tots els membres de la junta el temps que hi dediquen, i l'energia i la passió que hi posen perquè la colla pugui continuar creixent. Gràcies, Albert Torres, Marta París, Nuri Bordas, Dani Altura, Josep Maria Gaya, Gemma Llorba, Eli Cubel, Dario Cortés, Joel Sanabra, Òscar Lascorz, Pitu Mosquits i Miquel Ferré (el nostre estimat Miquelino). Sense vosaltres, tot això no seria possible.

També vull agrair la feina de totes les comissions de la colla, que treballen sovint des de l'ombra, però són imprescindibles per al bon funcionament del nostre col·lectiu. Gràcies als de sempre i també als qui us heu incorporat enguany: sou el present i el futur dels Xiquets del Serrallo.

Aquesta temporada ens l'hem guanyada i ara és moment de descansar i preparar-nos per tot el que vindrà.

Lluís Monfort
President 2024

Visca els Xiquets del Serrallo!

PARAULES DEL CAP DE COLLA

JOSEP MARIA GAYA

Aquesta temporada ha estat un viatge apassionant i, com tot viatge, ha tingut moments de tots colors: bons i dolents. Els Xiquets del Serrallo som a bord d'un vaixell amb un destí clar: els castells de 8 pisos. Però, com en tots els grans viatges, hem de fer parades a diversos ports per carregar experiència, confiança i orgull.

Enguany hem fet una parada que quedarà gravada per sempre a la nostra història: hem descarregat el primer 9 de 7 de la colla. És més que un Castell: és un símbol del que som. És un castell que requereix molta gent, molta complicitat i molt compromís. És una prova que, quan tots remem en la mateixa direcció, som capaços de coses increïbles.

A més, hem fet l'aleta al 2 de 7 fora de Tarragona per primer cop en tota la història de la colla. Una fita que ens enorgulleix, tot i que no negarem que ens ha quedat l'espina clavada de no haver-lo descarregat. També hem completat més 5 de 7 que mai: un total d'11! Totes aquestes xifres no són només números; són passos fermes cap a aquest destí que tots i totes desitgem.

El creixement d'enguany es veu clarament en la comparativa: si el 2023 vam fer l'aleta a 22 castells de set i mig, aquest any hem arribat als 34! Aquesta progressió és el reflex del treball, la constància i, sobretot, de la força del nostre col·lectiu. Aquest any hem fet un total de 176 castells: 155 descarregats, 4 carregats, 2 intents i 15 intents desmuntats. Aquests es distribueixen en: 12 - 3d7, 13 - 4d7, 2 - 3d7a, 14 - 4d7a, 11 - 5d7, 1 - 5d7a i 3 - 7d7, que conformen la gamma de 7.

A més, hem assolit 1 - 9d7 i 2 - 2d7c. En descarregar el 9d7, hem completat un castell de la gamma bàsica de 8, fet que ens converteix en colla de 8. Hem complert el que vam prometre.

D'aquesta manera, tanquem la temporada 2024 dels Xiquets del Serrallo amb la millor temporada de la nostra història i considerant-nos colla de 8.

Tot i aquests èxits, sabem que encara queden reptes per conquerir i altres per reconquerir. Però veient tota la gent que som, no dubto que els aconseguirem.

Som en un vaixell ple de persones que estimen la colla, que treballen, que s'il·lusionen, i que són capaces d'arribar tan lluny com vulguin.

Vull dir-vos que aquest vaixell té combustible per a dos anys més. Continuarem al timó amb més ganes i energia que mai, treballant perquè tots junts arribem al port que tant desitgem.

Visca els Xiquets del Serrallo!

Josep Maria Gaya
Cap de colla 2024

L'ANY EN XIFRES

Nº	Data	Actuació	Construcció																		
			p4	p4cm	p5	4d6	3d6	3d6a	4d6a	7d6	5d6	2d6	4d7	3d7	3d7a	4d7a	7d7	5d7	5d7a	9d7	2d7
1	23/01/2024	Pilar fill Predilecte Mossèn Fort	1																		
2	07/03/2024	Pilar inauguració plaça Mossèn Fort al recinte sanitari Joan XXIII	1																		
3	06/04/2024	Diada d'inici de temporada dels Castellers d'Altafulla	3		1							1	1			1					
4	13/04/2024	Diada del 7è aniversari del local dels Xiquets del Serrallo	3		1							1	1			1					
5	23/04/2024	Diada de Sant Jordi a Tarragona	2+1c		1						1		1	1		1					
7	28/04/2024	Diada David Sánchez a Torredembarra	3		1id						1		1	1+1id							
8	11/05/2024	Diada dels Castellers d'Andorra	2		1					1		1		1	1						
9	18/05/2024	Pilar 50è aniversari casament Josep Torné "Pataquet" i M. Carmen	1																		
10	25/05/2024	Pilar comercial + Pilar torneig de futbol "Interpuertos"	3																		
11	26/05/2024	Diada de la Festa Major del barri de Ca n'Aurell a Terrassa	1+1i										1			1		1			
12	08/06/2024	Pilar comunió	1																		
13	08/06/2024	Diada del Bateig dels Xiquets de Vila-seca			1id								1	1		1		1id			
14	16/06/2024	Pilar solidari AFANOC	1																		
15	23/06/2024	Pilar rebuda Flama del Canigó	2																		
16	24/06/2024	Diada de Sant Joan a Tarragona	3							1		1		1id	1		1i				
17	29/06/2024	Processó de Sant Pere	9																		
18	30/06/2024	Diada de Sant Pere	2		1id						1	1	1	1							
19	06/07/2024	Diada de Sant Cristòfol a Cornudella de Montsant	4										1	1		1					
20	13/07/2024	Diada de la Mare de Déu del Carme	3												1	1		1			
21	16/07/2024	Processó Mare de Déu del Carme	9																		
22	24/07/2024	Tarragona Ciutat de Castells	1	1				1	1	1		1									
23	27/07/2024	Diada Festa Major de la Riera de Gaia	2												1	1		1			
24	31/07/2024	Tarragona Ciutat de Castells	2	1			1		1	1		1									
25	02/08/2024	Pilar Faixa d'Honor a Jordi Mallol "Cagueta"	1																		
26	04/08/2024	Diada Festa Major dels Pallaresos	2									1	1+1id	1							
27	17/08/2024	Diada Festa Major de La Canonja	1		1					1						1		1			
28	18/08/2024	Pilar rebuda aigua de Sant Magí a Tarragona			1																
29	19/08/2024	Diada de Sant Magí a Tarragona	2		1											1		1			1c
30	19/08/2024	Processó Sant Magí Tarragona	1	1																	
31	25/08/2024	Diada de la Festa Major de Sant Bartomeu a Sitges	1										1	1id		1id		1+1id			
32	01/09/2024	Diada de la Mare de Déu del Camí a Cambrils	2	1	1					1			1			1		2id			
33	08/09/2024	Diada Vila de Gràcia (suspesa per la pluja)																			
34	11/09/2024	Pilar d'ofrena al Monument Rafael de Casanova a Tarragona	1																		
35	11/09/2024	Diada Nacional de Catalunya a Tarragona	2		1c											1	1	1			
36	13/09/2024	Pilar Teclers d'Honor	1																		
37	23/09/2024	Pilar anada d'ofici de Santa Tecla a Tarragona	1																		
38	23/09/2024	Diada de Santa Tecla a Tarragona	3		1											1	1	1			
39	23/09/2024	Pilar entrada del Braç de Santa Tecla a Tarragona	1																		
40	24/09/2024	Diada de la Mercè a Tarragona			1c								1	1							
41	05/10/2024	XXIX Concurs de Castells	6+1i														1	1		1	
42	18/10/2024	Pilar de dol Agustí Forné	1																		
43	19/10/2024	Diada Blava	6		2											1		1	1+1id		1id
44	26/10/2024	Diada dels Castellers de Lleida	3		1									1				1			1c+1id
45	16/11/2024	Pilar solidari per l'ictus	1																		
46	27/11/2024	Pilar 15è Aniversari de Tac 12	1																		

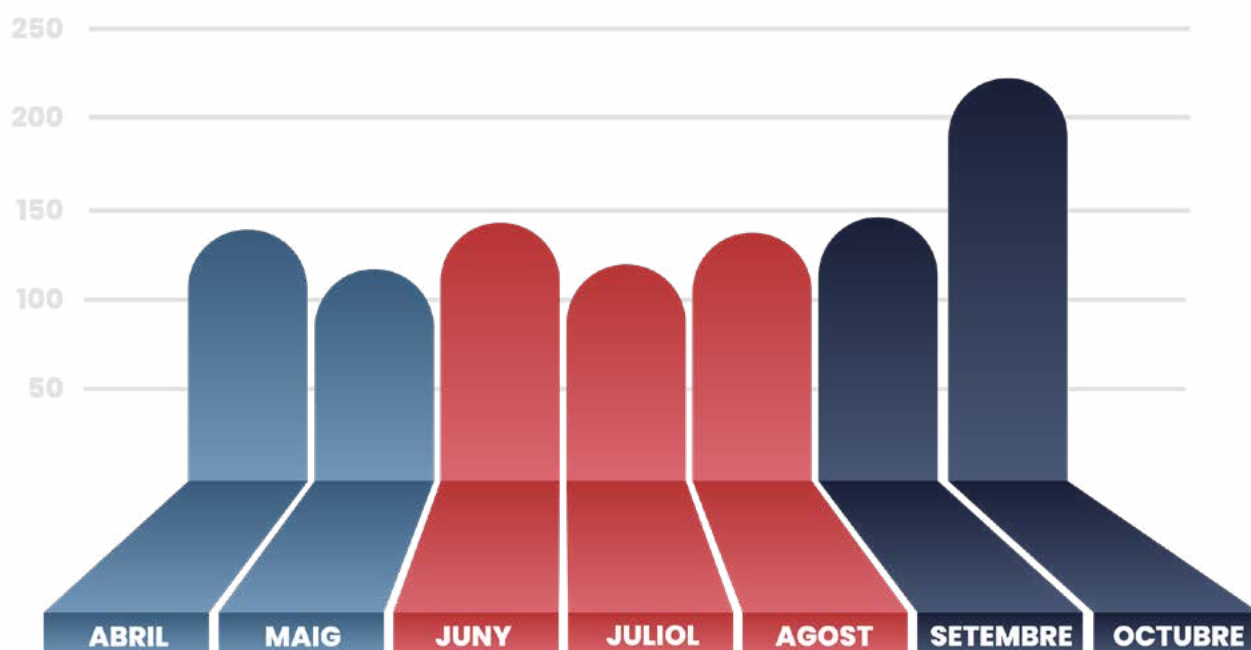
TOTAL Castells: 211		p4	p4cm	p5	4d6	3d6	3d6a	4d6a	7d6	5d6	2d6	4d7	3d7	3d7a	4d7a	7d7	5d7	5d7a	9d7	2d7
	ID				3							2	2		1		4	1		2
	I	2													1					
	C	1	1	1																2
	D	96	4	12	1	1	2	4	2	5	4	13	12	2	14	3	11	1	1	0

Resultats	Total	Percentatge
Intents desmuntats (ID)	15	7,11%
Intents (I)	3	1,42%
Carregats (C)	5	2,37%
Descarregats (D)	188	89,10%

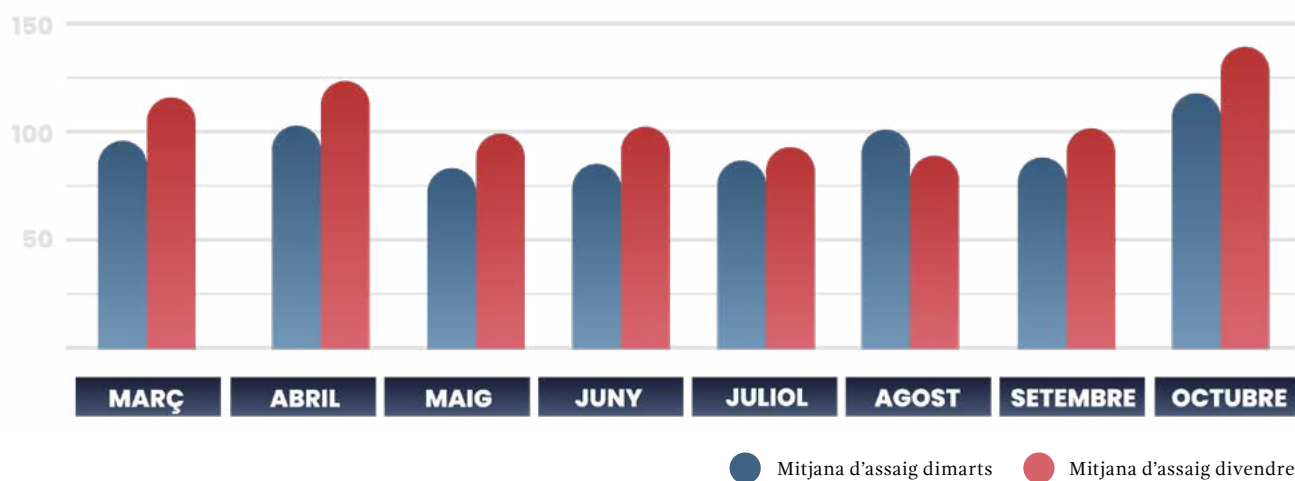
Dades extretes de l'APPsistència. Tractades per Neus Bertola.

Mitjana assistència actuacions

Mitjana assistència assaigs

El 2024 ha estat la temporada en què més 5d7 hem descarregat (11). Aquests representen més de la meitat del total registrat des de la pandèmia (21).

-Enguany hem portat el 5d7 fins a set vegades fora de Tarragona. En 35 anys d'història només ho havíem fet vuit vegades.

-Aquest també ha estat l'any en què, per primera vegada, hem fet l'aleta del 2d7 fora de la ciutat.

El gran titular del 2024: els Xiquets del Serrallo hem descarregat per primer cop el 9d7. Ho hem fet deu anys després de carregar-lo al XXV Concurs de Castells.

Finalment, aquesta ha estat la temporada en què hem trencat la ratxa dels pilars caminant, fixant el nou rècord tarragoní en 26 de consecutius.

ACTES SOCIALS

Arenca una nova temporada i, amb ella, l'oportunitat de créixer i continuar fent grans els Xiquets del Serrallo. Cada inici és una nova oportunitat per a la colla. És una invitació a somiar en gran, a recuperar projectes que ens il·lusionen i a dibuixar nous horitzons. Fer castells més alts, també més amples (i enguany ho hem aconseguit, descarregant el primer 9d7 de la història!) Però, més enllà dels objectius concrets, hi ha un propòsit que ens acompanya sempre: fer créixer la nostra colla. I no es tracta només d'ampliar, sinó també de consolidar.

Aquest creixement requereix d'alguna cosa més que esforços individuals. És un repte col·lectiu que demana treballar per atraure nous integrants i alhora mantenir la complicitat amb aquells que ja formen part de l'essència dels Xiquets del Serrallo. Això implica crear un espai on tothom se senti acollit, valorat i connectat, un punt de trobada on cada persona pugui aportar el seu granet de sorra.

Per aconseguir-ho, organitzem iniciatives que van més enllà de fer castells. Actes pensats per reforçar els vincles dins de la colla i per projectar-nos cap enfora, connectant amb altres entitats culturals de la ciutat i del barri. Aquests moments serveixen per cohesionar el grup internament, i també per obrir les portes i mostrar qui som i què podem aportar. Els Xiquets del Serrallo hem demostrat, una temporada més, la nostra capacitat de gestionar grans actes!

Reis d'Orient

6 de gener

L'any comença al local dels Xiquets del Serrallo amb un dels moments més màgics i esperats: la tradicional visita dels Reis d'Orient. Un esdeveniment que fa especial il·lusió a tota la canalla, que any rere any espera amb moltes ganes l'arribada dels Reixos. Els nens i nenes, que s'havien portat molt bé durant l'any, van rebre uns regals molt merescuts i van omplir el local de somriures, emoció i il·lusió. Un inici del 2024 ple de màgia i germanor!

Carnaval Blau

10 de febrer

El dissabte de Carnaval, el nostre local es va convertir en el centre de la festa amb el Carnaval Blau, un esdeveniment obert a tota la colla. Els més petits van viure una jornada màgica gràcies a l'espectacle

animat per *Creatics Representacions Artístiques*, mentre el concurs de disfresses va desafiar la creativitat dels participants. La sessió musical va tancar aquesta jornada plena de diversió i bon ambient familiar!

Intercasteller

24-25 de febrer

Un any més, no hem deixat escapar l'oportunitat de participar en aquest torneig, que ja és una cita imprescindible en el nostre calendari. Més enllà de la competició, va ser un cap de setmana per reforçar els vincles amb la resta del món casteller, compartir moments de germanor i posar a prova l'esperit d'equip a través del futbol. Vam aconseguir una meritòria 13a posició, acompanyats d'una afició entregada que no va deixar d'animar en cap moment!

Tardeig Casteller

9 de març

La temporada comença, i al Serrallo ho celebrem amb una bona festa! Un tardeig casteller simplement perquè ens ve de gust. Ens vam reunir per arrencar el curs amb bon ambient, música i moltes ganes de passar-ho bé. A la cabina, *PD Houses* (Joves de Valls), *DJ Jarras* (Castellers d'Altafulla) i *Jaumagi* (Nois de la Torre) ens van fer ballar sense parar!

La calçotada

29 d'abril

Enguany també ens hem reunit per celebrar la nostra calçotada anual, una jornada imprescindible per compartir bons moments més enllà de la plaça. Aquesta vegada, al Parc del Llorito, on gairebé una cinquantena de castellers i castelleres van gaudir d'un dia de brasa, calçots i companyonia. Amb l'energia renovada i els estómacs plens, ara sí, afrontem la temporada amb més força que mai!

Festa del 35+1 aniversari

13 d'abril

Si l'any passat celebràvem els 35 anys de la colla, enguany ha tocat el 35+1! I ho hem fet com millor sabem: amb la primera diada de la temporada al barri, seguida d'un sopar de germanor i una festa que va allargar-se fins ben entrada la nit. Les colles convidades, la Colla Jove Xiquets de Tarragona i els Nois de la Torre, ens van acompanyar en aquesta jornada tan especial, que va acabar amb una sessió musical carregada de ritme amb *PD Q-zins*, *Cabrits Sound* i *DJ Adri013*!

Festival Internacional Dixieland Tarragona

27 d'abril

L'únic certamen dedicat al Dixieland a l'Estat torna al local dels Xiquets del Serrallo amb dues actuacions de luxe. *Blue Mambo* va obrir la vetllada amb ritmes de swing i jazz extrets dels vinils més mítics, mentre que la *Gata Brass Band*, en la seva estrena a Catalunya, va oferir un espectacle vibrant de jazz, funk i rock. El públic fidel al festival i als artistes va omplir el local durant tota la nit, confirmant l'èxit d'organitzar un esdeveniment tan diferent del món casteller però tan ben acollit!

Vermut Summer Music

22 de juny

Donem la benvinguda a l'estiu amb el Vermut Summer Music, una festa que s'ha convertit en un clàssic al barri. Aquest any, *PD Pinyes* van ser els encarregats de posar els primers ritmes de l'estiu i va mantenir l'ambient festiu i animat durant tota la jornada, seguit d'una deliciosa fideuada popular.

Carmeta Tropical

13 de juliol

El Serrallo es transforma en un festival amb la Carmeta Tropical! *Hands Up* (Toni Rude & Pallaretti) i *Franki Nero* van ser els encarregats de posar ritme a una revetlla molt especial de les festes de la Mare de Déu del Carme. Una festa més que consolidada en el calendari serrallenc, que atrau públic de tota la ciutat.

Tardeig taaronada

10 d'agost

Estrenem el tardeig d'estiu amb una proposta del jovent serrallenc! Una tarda carregada de ritme amb els nostres DJs locals: *PD Q-Zins*, *PD Pinyes*, *Cabrits Sound* i *Tela Marinera*. A més, vam tenir l'honor d'acomiar com es mereix l'última actuació dels nostres estimats *Tela Marinera*. Gràcies per tots aquests anys de música i moments inoblidables!

Espectacle de titelles

14 d'agost

Per segon any consecutiu, la companyia *L'Invisible* va tornar al local per portar-nos un espectacle de titelles. Nens i nenes van gaudir de l'obra "La que escombrava l'escaleta". La diversió va continuar amb un DJ familiar que va fer ballar a grans i petits. Tot plegat, una tarda plena de màgia i ritme emmarcat en les festes de Sant Magí.

Baixada d'Amparitos

14 de setembre

Com ja és habitual en el programa de festes, el primer cap de setmana de Santa Tecla va començar amb la tradicional Baixada d'Amparitos. Més d'un centenar de persones van recórrer la ciutat des de la Part Alta fins al Serrallo, de la mà de l'exitosa *Xaranga Tocabemolls*. Vam començar al Casal Popular Sageta de Foc i vam continuar fins l'Ay mi niña!, el Racó dels Amics i el local dels Xiquets del Serrallo, on vam gaudir d'una bona fideuada acompanyats del ritme del nostre *DJ Jony Pulse!*

La Revetlla del Concurs

5 d'octubre

La Pèrgola del Serrallo va acollir la tercera edició de la Revetlla del Concurs, la festa més esperada del Concurs de Castells. Els DJs de la colla, *PD Q-zins*, van obrir la nit. Tot seguit, l'Orquestra Mitjanit va fer vibrar el públic amb una gran dosi d'energia i un ampli repertori que va mantenir la festa en auge. Per tancar la nit, *DJ Natura* va presentar el seu primer projecte autoproduït de *hard techno* i música urbana, que va posar el punt final a una jornada plena de música i festa. Un gran inici per celebrar el primer 9d7 descarregat dels Xiquets del Serrallo!

Festa blava

7 d'octubre

Vam acomiar la temporada de castells a casa —a falta d'una diada— com més ens agrada: amb fideuada i la música dels nostres punxadiscos de confiança. Després del sopar, *DJ Abadia* va obrir el que seria una llarga nit de festa i música, seguits per *DJ Seryii* i *Cabrits Sound*, que van fer vibrar tothom amb els seus ritmes. Una nit per compartir amb colles companyes.

Actes de final de temporada

15 de novembre a 30 de novembre

L'última actuació a Lleida posa punt final a la temporada castellera, però obre la porta a diverses activitats socials pensades per reforçar els vincles i continuar compartint moments junts.

Als clàssics com el sopar de germanor, els balls de la canalla, el bingo blau i els concursos culinaris—on aquest any hem posat a prova les nostres habilitats amb el concurs de truites i el concurs de coc ràpid—, s'hi han afegit noves iniciatives que han tingut molt bona acollida. Destaquen el torneig de dòmino i botifarra, la projecció del documental "4 Camises" amb posterior col·loqui a càrrec del casteller Gio Gonzales, i la classe magistral de romesco, on

Pitu Mosquits ens va ensenyar tots els secrets d'aquesta recepta.

I, com era d'esperar, també vam fer cagar el Tió! Sens dubte, aquests finals de temporada ens uneixen més que mai i ens ajuden a portar millor l'enyorança castellera.

Tardeig nadalenc

14 de desembre

I per tancar l'any com cal, vam organitzar un Tardeig Casteller de Nadal perquè sí, perquè ens ho mereixem! Una tarda plena de música, bon ambient i germanor per acomiar aquest 2024 com toca. Vam gaudir de bona música de la mà de *PD Houses* (Joves de Valls), els nostres estimats *Cabrit Sound* i *Jaumagi* (Nois de la Torre), que ens van fer ballar i gaudir fins a l'últim moment!

PARAULES DE L'EQUIP DE CANALLA

LA NOSTRA CANALLA

La temporada de castells d'enguany ha estat un viatge ple d'aprenentatges, esforç i moments inoblidables. Mirant enrere, ens adonem de com cada assaig, cada actuació i cada caiguda han contribuït a forjar una canalla més forta, unida i compromesa. Ha estat un gran pas endavant per a l'equip de canalla i per als més petits de la colla. La seva entrega, esforç i ganes d'aprendre han estat admirables, i demostren que el futur dels castells i de la colla està en bones mans.

Un dels èxits més destacables d'aquesta temporada ha estat la participació dels més petits en estructures de gran dificultat. Un total de 14 nens ha pogut viure l'experiència de pujar a un castell de 7 i mig, un repte que requereix valentia, confiança i concentració. Veure com

han anat superant les seves pors i han anat agafant confiança en la colla per aconseguir-ho ha estat un dels aspectes més emocionants de l'any. A més, 18 infants han pogut pujar en un pilar de 4, fet que demostra la solidesa del planter i la importància de treballar tots junts, a part d'una feina indispensable d'un equip de canalla compromès i dedicat.

La nostra canalla ens ha ensenyat la importància de treballar junts, de confiar en els companys i de saber que qualsevol repte es pot superar si hi posem determinació.

Els nostres monitors han estat una peça clau en aquest procés, guiant i donant suport a cada infant, ensenyant-los no només la tècnica, sinó també valors com el respecte, el treball en equip i la confiança.

També cal reconèixer la implicació de les famílies, que han estat un suport indispensable en aquest camí. Sense elles, el creixement de la canalla dins de la colla no hauria estat possible.

Ara, amb la temporada finalitzada, mirem enrere amb orgull i mirem endavant amb il·lusió, perquè més enllà de les fites assolides, el que realment els fa grans és l'esperit de colla, el sentiment de pertinença i la voluntat de continuar creixent junts.

L'equip de canalla està més motivat que mai per continuar treballant amb els més petits, ajudar-los a assolir nous reptes i transmetre'ls la passió pels castells. Seguirem fent pinya, perquè junts som imparables!

**VISCA LA CANALLA DELS
XIQUETS DEL SERRALLO!**

JA NO SOC CANALLA. I ARA, QUÈ?

LA KINDER

Els castells són, probablement, una de les poques activitats de lleure que apleguen persones de totes les edats. Les persones més grans aporten experiència i, si ja no es veuen amb forces per posar-se a la pinya, es poden ocupar dels actes socials. Les més joves i lleugeres són ideals per pujar al tronc, mentre que les persones més corpulentes poden ocupar els llocs de pinya. Hi ha lloc per als alts, per als baixos, per als rossos i els morens. Homes i dones. Amples i estrets. De braços llargs o cames curtes.

Malgrat tot, tant als castells com a tot arreu, hi ha un grup de persones que es relacionen poc amb la resta. Són aquestes persones entre els 12 i els 17 anys, que en el món casteller ja no pugen a les posicions de canalla, però que encara són massa joves per a posar-se al tronc o a la pinya. A la colla podem dir, amb orgull, que en tenim uns quants. I ho diem orgullosos perquè, com hem dit abans, l'adolescent és un ésser a qui no li agrada gaire relacionar-se amb gent d'altres edats i, encara menys, fer coses amb la família. Però allà els tenim, i els hem volgut preguntar què hi troben, a això d'anar venint al local els dies d'assaig, sovint amb la família. També hem volgut preguntar a persones que van ser adolescents ja fa dies perquè ens expliquin què hi van trobar, al local, o bé què no hi van trobar i per què se'n van allunyar.

Hem volgut dedicar-los aquest espai perquè s'ho mereixen, i perquè amb

la seva presència enriqueixen el local i el món casteller. Gràcies pels vostres testimonis!

Anna Monreal

Per què vaig deixar la colla? – Arnau Borràs

Jo, des que tinc memòria que anava al Serrallo a fer castells perquè els meus pares hi anaven i m'hi portaven. Aleshores recordo que pujava a tot, sobretot d'acotxador, perquè era dels pocs nens que hi havia. No és com la canalla que tenim ara! Abans érem sis o vuit persones, i encara gràcies. Allà m'ho passava molt bé, però com que sempre pujàvem els mateixos i sempre ho havia fet, estava una mica cremat. Me'n recordo que teníem discussions amb els meus pares perquè jo els deia que no hi volia anar més. Vaig continuar baixant al local igualment, perquè era el que fèiem cada dimarts i cada divendres a la nit, fins que vaig deixar de ser canalla i vaig entrar en aquesta *tierra de nadie*, que no ets ni canalla i tampoc ets dels joves perquè encara ets un crió. Em vaig trobar una miqueta sol. Tot i que estigués amb l'Anna Carlota, la germana de la Rita, l'Ariadna Guerra i el Pablo Domènech, jo em trobava cansat, sempre veia les mateixes cares, no hi havia la quantitat de joves que hi ha avui en dia. Entre la canalla i la persona més jove recordo que hi havia un salt de deu anys, i aquest va ser un dels motius

principals del fet que allà jo no m'hi trobés bé. Tots els meus amics feien altres coses, i jo era l'únic ruc que anava a fer castells. Aleshores ho vaig deixar uns dos o tres anys, fins que

em van tornar a enredar per baixar, però jo continuava trobant-hi a faltar gent jove, i per això entre els 15 i els 21 anys la meua participació a la colla va ser intermitent. Ara he vist que hi ha molta gent jove, i això ha fet que m'interessés baixar, i sobretot, sobretot, he aconseguit que vingui un amic meu, el Cobo, que ja coneixeu tots, i això ha sigut el que m'ha permès tornar a baixar de manera sistemàtica i trobar-hi la gràcia. Ara ja tinc ganes d'assolir els objectius amb la colla, i també m'he fet gran i veig com n'és de *xulo* fer castells, i no ho veig una obligació sinó que ho veig com un *hobby* i ara ho gaudeixo molt.

L'experiència de "La Kinder" – Nil Martínez

L'any 2019 des de la colla vam engegar un projecte pioner al món casteller "La Kinder" sota una pregunta molt clara: "com és ser adolescent a una colla castellera?". Un grup de

persones dedicades en molts àmbits al treball educatiu amb adolescents vam detectar que molts membres de canalla o en edat de canalla abandonaven l'activitat castellera en pic entraven en aquesta etapa evolutiva per en algunes ocasions tornar quan són adults o malauradament en altres ocasions per no tornar mai més. En què estàvem fallant? Per què passava tot això? Només succeeix als Xiquets del Serrallo? O és una tònica habitual a altres colles? Però sobretot: què podem fer per canviar-ho? Recordo que, en aquell moment de tantes preguntes, una premissa

JA NO SOC CANALLA. I ARA, QUÈ?

molt clara de la junta i de la tècnica era mantenir i augmentar la massa social de la colla i, sobretot, fomentar el bon ambient. Una de les necessitats per les quals es destaca l'adolescència és el sentiment de pertinença: en aquesta etapa evolutiva de la seva vida és necessari sentir-se part d'alguna cosa —d'un grup de persones, una cultura, un fet diferencial, etcètera. És llavors quan vam començar a articular el projecte sota una idea molt clara que esdevindria transversal per totes les accions socials de la colla: una colla ha de ser el reflex de la societat on vivim. Aquí és quan analitzem i ens n'adonem que l'oferta d'oci i social de la colla anava adreçada cap a la infància i cap a l'adulesa, generant un buit i creant una manca d'ofertes i accions cap als adolescents. En aquest moment és quan creem "La Kinder" amb una reunió inicial en la qual van participar el grup d'adolescents d'entre catorze i divuit anys de la colla. Teníem molt clar que no podíem crear un projecte per ells sense ells i és en aquesta reunió on el grup ens va comunicar el que voldrien fer. Va ser una gran experiència on ens vam visitar diferents persones professionals de molts àmbits —a títol personal i voluntari— on vam tractar temes d'interès com el cyberbullying, la sexualitat o el consum de substàncies. Crec que es va generar un espai de confiança on el grup acompanyat de l'equip de voluntaris de la Kinder va poder intercanviar experiències, dubtes, anècdotes i molts grans moments. Sé que ens van quedar accions pendents que ens va demanar el grup en aquella primera reunió:

colònies, sortides i trobades amb altres adolescents d'altres colles, per exemple. Malauradament, la Covid-19 va fer la seva aparició i el projecte no es va renovar. Recordo aquells dies amb un somriure i segur que molts dels que vau formar part del grup, també. Només cal veure com la gran majoria, avui ja com a joves, encara formeu una part molt activa de la colla i participeu activament en els diferents espais d'aquesta. Perquè com va dir el poeta Edward Cummings: "en l'adolescència, l'aprenentatge és un viatge que mai acaba i que enriqueix l'ànima". I nosaltres, els adults hem d'aprendre molt dels adolescents i sobretot, no oblidar que en algun moment de les nostres vides ho vam ser".

El viatge d'una jove als Xiquets del Serrallo – Júlia Bailach

Soc Júlia, la filla de Bailach i us vull explicar una mica com vaig entrar a la colla fa dos anys. Un dia vaig anar al local perquè sempre m'han interessat molt els castells. Hi vaig anar amb el meu pare l'estiu del 2022 i em va agradar molt perquè no sabia res dels castells. Li vaig dir al meu pare que si em podria portar un altre dia, ho va fer i em va agradar molt. Al final li vaig dir que volia apuntar-me l'any següent, el 2023. Ara estic als Xiquets del Serrallo, i ho estaré fins que em cansi.

Abans d'apuntar-me, ja sabia qui eren algunes persones perquè el meu pare m'havia parlat d'elles o me les havia presentades. Quan vaig entrar vaig conèixer força gent; era nova i no

sabia res de vosaltres. Els primers dies hi vaig anar amb la Natàlia i hi vaig conèixer la Neus, qui em va ensenyar el local perquè no sabia on eren les coses i em va ajudar molt. Després vaig conèixer la canalla; tampoc ells sabien qui era jo, em vaig presentar i ells em van ajudar a conèixer-los més. També vaig anar a l'escola i em va servir per conèixer a més gent. Ara conec gairebé a tothom. I estic molt feliç de conèixer a quasi tothom perquè puc parlar una mica de tot i de com els hi van les coses. També estic feliç de veure com

la gent gaudeix dels castells, m'agrada veure feliç a la canalla i quan veig al meu pare jo estic molt feliç.

L'any 2023, quan vam descarregar el 2 de 7 per Sant Magí, el vaig mirar i em vaig ficar molt feliç; vaig anar corrents fins a ell i el vaig abraçar molt fort. També aquest any 2024, quan vam fer el 9 de 7 al Concurs i ho vam descarregar, vaig fer el mateix que per Sant Magí, vaig anar corrents i el vaig

Fotografia: Cristina Serrano

abraçar molt fort. Perquè sabia que la colla havia intentat el 9 de 7 feia deu anys a la diada del Concurs i el vam carregar.

La meva conclusió és que estic molt feliç de la colla dels Xiquets del Serralllo. Dono gràcies als meus amics que hi tinc pels moments divertits i tristos que passem junts. També li dono les gràcies al meu pare perquè sempre que li pregunto quins castells fem, les estructures de les altres colles i de quan són les diades, sempre m'informa (siguin a Tarragona o per la televisió) i les veiem junts.

Tinc un germà gran a la colla – Pol Bernabé

Jo he entrat a la colla gràcies al meu germà i a la Míriam, la seva parella. Ella va ser la que em va convèncer de venir, perquè a mi els castells no em feien gaire gràcia, però quan vaig entrar em va semblar un entorn molt familiar on m'ha sigut molt fàcil adaptar-me i conèixer gent nova. A molts ja els coneixia, perquè van al meu institut o hi havien anat, i gràcies a ells i al meu germà he fet noves amistats. Al grup del meu germà i els seus amics ja els coneixia, però en

estar a la colla els he conegut encara més i m'han portat a diades: fins i tot he dinat amb ells! Compartir un espai social amb el meu germà és diferent de la relació que tenim quan estem a casa perquè el meu germà estudia a fora i per això el veig molt poc. Però

ara, com que estic a la colla, el veig més, i la nostra relació ara és molt més propera gràcies als castells.

Del poble a Tarragona – Bocha

Hola, soc el Nil, però tots em coneixeu com a Bocha. Vaig pensar que estaria bé començar a fer castells, ja que tinc amistats al món casteller, d'altres colles. Vaig començar a aficionar-me

a veure actuacions en persona, a les places, i per internet. Llavors vaig pensar a apuntar-me. Jo soc del Morell, que està a prop de Valls i Tarragona, però les colles de Valls no m'agradaven i volia fer-ne a Tarragona. Jo ja tenia alguna amistat al Serralllo i em van dir que era la colla ideal per la festa i el bon ambient i, a més, que era més possible que pugés aquí abans que a Xiquets o a la Jove. Un dia d'aquesta temporada vaig vindre al local, em va agradar el bon ambient i vaig decidir apuntar-m'hi.

El millor són els amics que hi he fet – Tanit Ruiz

Em dic Tanit i tinc catorze anys. El meu pare és el Guillermo, que fa de primeres mans, i el meu germà és el Guim, que fa de dosos a canalla. A la colla vam començar a anar-hi pel meu germà, fa tres anys, ja que la professora d'ell era la Mònica Aguiló, i va ser ella qui li va dir que anés a la colla a provar de fer castells. Hi vam anar, i a l'any següent el meu pare i jo també ens hi vam apuntar, el meu pare per posar-se a la pinya; jo feia algun pilar. Però pels exàmens i el bàsquet vaig decidir

deixar de fer-ne. Tot i amb això hi continuo anant perquè m'agrada veure castells, i també perquè vaig conèixer gent i vaig fer-hi amics. A més a més, m'agrada l'ambient i prefereixo anar-hi que quedar-me a casa. M'agrada quan als assajos de l'estiu ens posem a fora amb les cadires, i també m'agraden les diades, encara que el millor són els amics que hi he fet. Anar a castells ha fet que pogués viure el moment més emocionant de la temporada, que va ser quan vam descarregar el nou al concurs i mon germà estava al castell. Recordo quan el Guim va arribar a baix i jo el vaig anar a agafar i abraçar. Això també fa família.

LA YOUTH

Cançons, colònies, Comissió: les novetats de la Youth d'enguany

El macarrisme fet himne

Entre carn a la brasa i kalimotxo calent, la inspiració serrallenca sovint arriba a nivells excepcionals. Un migdia qualsevol al Llorito, celebrant un aniversari marcat per l'eufòria etílica, va ser el punt de partida de la creació de *Macarrisme serrallenc*. Vers a vers, amb una precisió digna d'un gamma extra, la cançó es va anar teixint, tot prenent la base, ritme i estil *hooligan* de l'original *Macarrisme català* del venerat Baya Baye. Les idees per al nou himne serrallenc es barallaven en un duel de ments creatives entre tots els presents.

A mesura que la tarda avançava, sense Chartreuse a la vista i a les portes de l'ofensiva a Sedassos, la lletra completa de *Macarrisme serrallenc* descansava en un bloc de notes d'un mòbil desconnectat, esperant la seva confecció final. Com un pintor esperant el vernís o com el Serrallo esperant un folre.

Contràriament a la comparació anterior, la gravació de *Macarrisme serrallenc* Sí que va tenir lloc unes setmanes més tard. Els encarregats

de dur a terme l'enregistrament (M. V. i M. A.) van persuadir un reconegut MC de la colla (T. C.) per interpretar alguns paràgrafs, culminant així amb les tres veus prodigioses determinades a sacsejar el panorama casteller.

La base es va descarregar utilitzant la intel·ligència artificial, eliminant les veus de la cançó original amb una aplicació poc ortodoxa. Com podeu veure, el *macarrisme* implica "professionalitat". Un micròfon connectat a un ordinador sense interfície de so i el programa gratuït i mig obsolet "Audacity" van ser suficients perquè, en poc menys de dues hores, M. V., M. A. i T. C. completessin els tres minuts de banda sonora. Errors en la lletra, travades monumentals, concepcions totalment distorsionades del tempo musical... Res va aturar els artistes de confeccionar una cançó provocativa, identitària i, per descomptat, *macarra*.

L'èxit a les places només va servir de preludi per a la festa al local, on Tela Marinera —els DJ residents— va llençar la bèstia en primícia al públic. Acompanyats de les tres veus a l'escenari, el jovent —i no tant jovent— del Serrallo va entonar a crit cada paraula, vers i estrofa de *Macarrisme serrallenc*, convertint-se en el primer himne reivindicatiu —i provocatiu— de la colla. Va sonar a multitud de festes, inclosa la del Concurs. L'èxit polèmic va despertar enemistats entre els rivals i, ahora, molta admiració del món casteller; fins i tot els Borinots —sense èxit— van intentar copiar el format. Orgull de barri i orgull blau: per valtros, *macarres!*

Marc Andreu

Teixint la xarxa del jovent del Serrallo

Qui organitzarà el pròxim sopar? Qui tancarà el local? Qui se'n farà responsable? Els joves podríem organitzar alguna activitat? Els joves podríem fer un tardeig? Qui podria gestionar unes colònies? Com garantim que tota la gent jove que entri a la colla se senti a gust?

Aquestes eren algunes de les preguntes que sovint es podien sentir pel local o es podien llegir al grup de WhatsApp. Això sí, mai tenien una resposta concreta —o costava molt trobar-la. Enguany, però, la situació de la nostra estimada Youth ha tingut un gir de 180°. Uns quants dels integrants joves de la nostra colla ens vam decidir a crear la Comissió de Joves dels Xiquets del Serrallo. No volíem que aquesta creació fos només una fita organitzativa, sinó que per naltros va simbolitzar també una declaració de compromís vers el jovent de la colla i el seu funcionament. Aquests "quants" integrants de la Youth teníem alguns objectius clars: volíem una Youth activa que organitzés activitats, volíem que la Youth fos representada, cohesionada i amb tots els membres —els més antics i els més nous— integrats. De fet, és el que hem intentat fer durant aquesta temporada. Hem impulsat activitats per a tota la colla, perquè la germanor, per naltros, ha sigut i és important. Hem treballat per organitzar unes colònies —aquella activitat tan desitjada des de sempre— que s'han fet realitat. A l'agost, vam aconseguir ballar durant tota una tarda i nit quan ens vam aplegar al "Tardeig de la taunada", amb tots els nostres

punxa discos residents. Hem creat unes bosses de tela amb el nostre himne estampat i hem fet alguns dels postassajos d'allò més divertits. S'ha remat, doncs, perquè les propostes prenguessin forma i les idees es convertissin en realitat.

Aprofitem el benentès per a recordar que aquesta Comissió no és un òrgan tancat: és un espai viu i obert a la participació de tothom. Per aquest motiu, convidem qualsevol jove que vulgui sumar-se a la iniciativa. L'entusiasme, la il·lusió i les ganes de treballar per la colla i la seva gent han sigut els nostres puntals. Aquesta Comissió és de tots: del jovent i del conjunt dels Xiquets del Serrallo. Hem aconseguit que la gent jove estigui més implicada en el funcionament de la colla, ens hem planificat, ens hem coordinat i ens hem organitzat. «Fem camí amb orgull: construïm l'espai comú»?

Júlia Pizarro

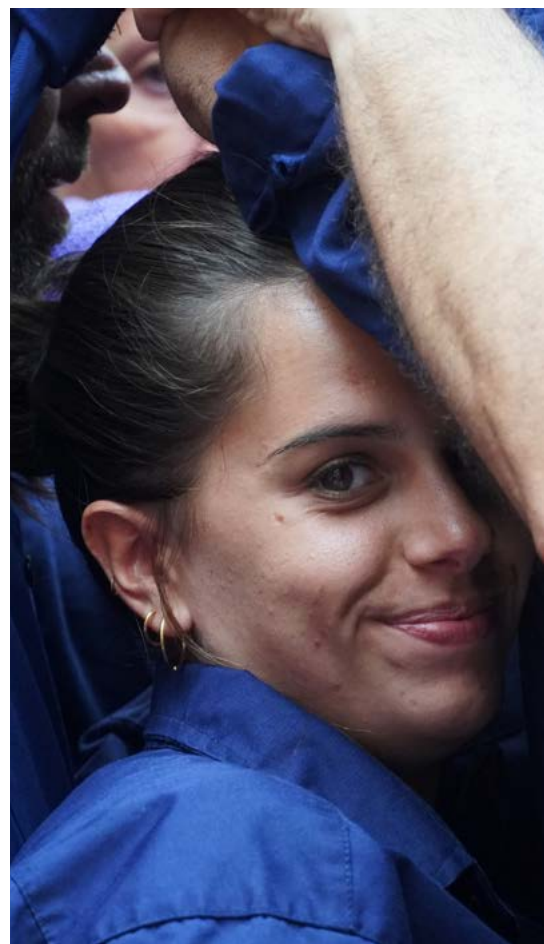
Colònies

Certament, feia temps que, entre castells, festes, activitats i assajos es demanaven unes colònies. Sempre havia estat quelcom llunyà, d'aquelles coses que es diuen, però —quasi— mai s'acaben fent. Allò que sempre es queda en una conversa entre amics o al xat de whatsapp de la Youth.

A finals de maig del 2024 es va crear la comissió de joves de la Youth —de la qual formem part—, i, ja a la primera reunió es va parlar d'organitzar aquest esdeveniment. El grup va decidir que nosaltres —Lozano i Kalo— podríem encarregar-nos de tot el que comportava fer i organitzar unes colònies, i ho vam acceptar encantats. Si bé és cert que al principi no va ser quelcom fàcil —sobretot el fet de buscar una casa per tanta gent—, finalment tot va sortir rodat, en part perquè comptàvem amb la premissa que ja havíem “treballat” junts, i sabíem que tot seria més senzill. Haver organitzat les colònies ha estat una petita odissea, però que sense cap dubte hem fet amb molta il·lusió, a la que li hem posat moltes hores i dedicació i, també, carinyo.

Érem coneixedors que era una cosa de la qual tothom en tenia moltes ganes, i, per descomptat, es va veure reflectit al cap de setmana que aquestes es van dur a terme, del 8 al 10 de novembre del 2024, a Capafonts. Vam fer moltes activitats, entre elles: anar a buscar bolets, visitar Mont-ral i Prades, jugar a jocs de taula, fer festa, cuinar tots junts... En definitiva: fer caliu i colla entre tots. Podem dir que tot va sortir molt bé, tothom va ser molt col·laborador i vam marxar d'allò més contents.

Que es pogués repetir cada any seria ideal, en part perquè és una activitat que serveix de cohesió pel jovent: tothom va xalar, i vam acabar interactuant entre tots. Si haguéssim de dir alguna cosa a millorar seria que les següents fossin encara més assequibles perquè hi poguéssim venir més jovent, i això que ja en vam ser 50!

En definitiva, volem agrair a la revista de la colla per haver contactat amb nosaltres perquè poguéssim dir la nostra, a la Comissió per haver-nos confiat l'organització de les colònies, i sobretot al meravellós jovent que tenim i que som: per anar tots a una, per continuar gaudint i fent castells i colla com ho fem.

Visca els Xiquets del Serrallo i la seva Youth!

Kalo i Lozano

Primer 9d7 descarregat de la història

CONCURS
CASTELLS
TARRAGONA

La Xarxa
Santa Tecla,
amb el món
casteller

XARXA SANTA TECLA
Santitat, Social i Docent
a Tarragona des de 1171

ASF ESTRELLA DAMM REPSOL tac ESTRELLA DAMM REPSOL CaixaBank

Donem suport
a la tradició i
la cultura

REPSOL

Fotografia: Cristina Serrano

NOVEL·L

Amb catorze o quinze anys ja em cridava la idea d'entrar a una colla castellera de la ciutat, però per raons de la vida no va poder ser. Anys més tard, quan vaig entrar a la universitat em van parlar de les colles universitàries i va ser quan vaig entrar també al món casteller: primer als assajos generals i, al cap de poc, em vaig incorporar a les gralles. Quan aquesta etapa va acabar i vaig tornar a Tarragona, buscava conèixer gent nova i poder continuar fent castells i tocant la gralla. Com que em vaig criar al barri i venia d'una colla universitària petita, vaig considerar que la millor opció per mi eren els Xiquets del Serrallo: una colla amb un caire més familiar i on seria més fàcil conèixer a la resta de gent que en forma part.

Així doncs, el 5 de març va començar l'aventura amb els Xiquets del Serrallo, sn un primer assaig amb moltes cares noves i alguna de coneguda. Poc després vaig entrar a la família de gralles, amb un tarannà i una forma de fer ben diferent dels assajos generals. Després van arribar diades i vaig poder veure com la colla anava assolint objectius, vaig entrar de crossa al 5, vaig patir tocant el 2 i vaig celebrar el tan esperat 9 al concurs. I també vaig tocar en cercavila per entrar a les places, fent ballar als petits de la casa amb El Bequetero i més solemnement a la processó del Carme i a les matinades de Sant Magí, Santa Tecla i la Mercè.

Moltes gràcies a l'equip de la revista per encomanar-me escriure aquest article i a totes les persones que han fet d'aquesta, una temporada memorable.

Visca els Xiquets del Serrallo!

Paula Miró

S VETERÀ

Vaig començar a tocar la gralla amb quinze anys als grallers De Sol a Sol de Flix, acompanyant els gegants del poble. Quan vaig venir a estudiar a Tarragona ho vaig deixar aparcat i vaig fer cap a viure a un pis de la Part Baixa. La part de darrera donava a una placeta del carrer Nou de Sta. Tecla i allí veia que, de tant en tant, uns arplegats assajaven al carrer allò que en deien castells. El poc que en sabia ho havia vist per la tele. No m'havia cridat mai l'atenció, però una cosa sí que sabia: hi havia gralles. A finals del 2002, després de presenciar diversos assajos, molts crits i votacions esperpèntiques, vaig baixar a preguntar si necessitaven grallers. Em va rebre el *Purillo* a l'altell del local, i em va adreçar al Ferran i la Sílvia, que començaven una escola de grallers nous, per què els anteriors havien plegat tots en bloc per alguna emprenyada. Des d'aleshores que sóc a la Colla. Sempre darrere d'una gralla, tocant, ensenyant i ajudant en el que calgui.

Ser graller i tocar els castells uns metres més enllà de la pinya no vol dir que no els visquis. Mare, quin fart de patir ens fem sempre! Molts deixen de tocar dels nervis. Només començar, ja intuïm si anirà bé o quedarà a mig camí. Crec que se'ns nota al timbre de la canya. Que si el castell branda, que si la canalla dubta, que si cares vermelles, caigudes, lesions, ambulàncies... Els músics ho veiem tot. Però quan la cosa va bé som els primers a celebrar-ho. Quantes aletes guapes hem tocat enguany? Al llarg dels anys, incomputables. El primer 2d7 descarregat no vam tocar ni la sortida, cridàvem com bojos!!

De sortides n'he fet de tots colors, i de diades castelleres, festes majors, mil pilars, actes protocol·laris, homenatges, bodes, batejos, comunions, funerals, anuncis, patrocinadors, creuers... De tots els actes, en destacaré un al que li tinc una estima especial: les matinades. Un acte tradicional, intrínsecament lligat als castells, amb un punt de friquisme, que qui no hi ha participat mai no

ho pot entendre. Pocs saben el que és llevar-te (o empalmar algun cop) després de la revetlla i anar a anunciar pels carrers buits, en silenci, la diada castellera a les set del matí. Sempre hi ha algun acompanyant, però ben pocs.

Evidentment no s'entenen les matinades sense el seu merescut esmorzar. Passem l'estona explicant anècdotes i arreglant el que no es pot arreglar. Tot entre rialles i germanor. Aquesta sensació de tranquil·litat, de calma abans de la tempesta, el privilegi de pregonar que es prepara una diada ben grossa, m'encanta.

He vist passar molta gent per la Colla. De grallers i timbalers també n'he vist

passar uns quants. Hauria de fer una llista de noms algun dia i de ben segur que passaria la cinquantena. I a tots els he de dir que GRÀCIES!! Sobretot als joves que avui en formen part, perquè ells són els que han d'estirar del carro i seguir mantenint el nivell. Els veterans estem aquí pel que calgui, però si volem que la Colla es faci gran hem de fer un pas al costat i deixar passar la gent nova.

Moltes gràcies a l'equip de la revista per pensar en mi per l'article, per la seva feina brutal i Visca els Xiquets del Serrallo!!

Xavi, lo graller :)

"UNO", NOU I MIL

LES GRALLES DEL SERRALLO

"UNO". Per les cartes.

Més enllà dels plats, els cafès i els chupitos de sobretaula, les converses dels esmorzars de forquilla són una salvació per oblidar-nos de la rutina i de les pantalles, i poder veure'ns cara a cara i parlar de les nostres vides. Llargues converses que van variant de tema i que s'estenen en la prèvia d'una diada de Sant Magí, de Santa Tecla o de la Mercè. Aquesta temporada ha sigut un total descobriment fer partides de l'UNO com a remei per arrodonir l'àpat i fer temps. I per veure la rialla discreta d'algú que té un +2 o +4 que acaba encomanant-se a la resta en el moment en què algú ha d'afegir en el seu menú d'esmorzar un grapat de cartes per menjar, com em va passar a mi. Sigui com sigui, és qüestió de gaudir del temps mort entre les matinades i la diada que ens espera.

NOU de set.

Els grallers i timbalers avisem com va el castell. Per això, en els castells, és important la funció de la música, una relació que ja es remunta des de segles enrere. No sempre és fàcil perquè també ens emocionem i ens cau alguna llàgrima d'alegria després de veure patir la construcció. Sens dubte, el moment amb què ens quedem d'aquest 2024 és el 9d7 del Concurs de Castells, encara sense saber com vam poder aguantar tocant fins al final quan el cor ens anava a mil. Però també hi ha hagut altres moments memorables, com algun 4d7a ben defensat o els èpics 2d7.

Com a colla, tenim els nostres castells estrella i els nostres reptes, alguns que s'acompleixen, i d'altres que s'han quedat a mitges. Entremig, sentiments diversos: ràbia, eufòria, patiment, resignació, satisfacció... Al final, és la nostra manera de ser i la nostra manera de fer el que ens defineix com a colla, com a barri. Enguany ens hem quedat amb les ganes de tocar sortida llarga.

MIL fotos.

La xifra de fotos que ens hem fet aquest 2024 va per allà, però la col·lecció és molt valuosa, com si es tractés de passar llista. Un àlbum de la temporada amb el repte plantejat de fer-nos una foto de grup en cada diada. A vegades ens n'oblidem, però, vaja, sempre tindrem els nostres estimats fotògrafs que immortalitzen moments amb les seves instantànies i que de tant en tant hi surt algú de nosaltres. Aquí us deixem una recopilació de les fotos de gran part de les diades d'aquesta temporada. Fer fotos també implica comparar-nos amb el pas dels anys i veure'ns canviats. Llei de vida. Que arribin més fotos i per més temporades fent sonar gralles i timbals.

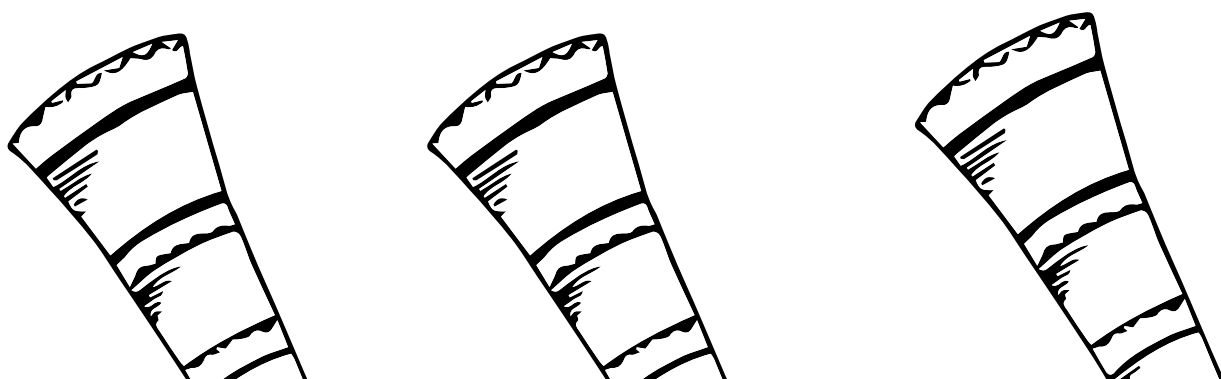
Gio Gonzales
Autors de les fotos: diversos

SENSE MÚSICA NO HI HA CASTELLS

Les nostres portes sempre estan obertes per si algú s'anima a endinsar-se en el món de la gralla o el timbal. T'hi veuries? Vols posar-te a prova?

Anima't i fes el pas!

En parlem? Contacta amb nosaltres! gralles@xiquetsdelserrallo.cat

20
24

LA VISIÓ INTERNA

JÚLIA PIZARRO CURTO

1949. Tarragona. Al carrer de la Palma, a tocar de la plaça de la Font, al terrat de l'edifici de la banda dreta del carrer, mon àvia veia per primera vegada com els pilars caminant arribaven a l'Ajuntament de la ciutat. Qui li havia de dir que sa neta, setanta-cinc anys després, seria la terça d'aquesta construcció gràcies als Xiquets del Serrallo —que encara no existien, aleshores.

És el primer que vaig pensar. L'orgull de passar per allà davant —per la casa que va veure créixer la meua família— fent una cosa tan nostrada, com és la tradició del pilar caminant i sentir les meves arrels tarragonines més bategants que mai. I la segona cosa que em va passar pel cap —però no per aquest motiu menys important— va ser la pregunta de “en seré capaç?”. Sé que molts integrants de la colla pensaren: “coi, ‘serem’, no ‘seràs’!” i teniu tota la raó del món. I estic totalment d'acord amb valtros. I és el que penso, jo també. Que el pilar és de

tots —i és ben màgic que així sigui. Però ja em perdonareu: vint-i-sis anys a l'esquena són molts anys. Que quan jo vaig néixer, el Serrallo ja en feia quatre que arribava. I que jo seria la terça del vint-i-setè. Vertigen i il·lusió. Ganes i por. Feredat i eufòria. Tants contrastos i tants matisos. Tanta incertesa i tanta esperança. Tantes ganes i, alhora, al cervell ben marcada l'afirmació que algú em va verbalitzar: “pensa que qui té menys experiència al pilar, ets tu”.

El primer “assaig” del pilar va ser al Pla de la Seu, en una diada de dimecres: Tarragona, Ciutat de Castells —i d'aquí les cometes. “Una escaleta, si us plau”. Recordo les cames tremoloses. Peu dret al cul, peu esquerre a la faixa. *Ginoll*, peu. Col·locada. El xiquet que va pujant. “Estem bé!”. I arranquem. Siguem sincers: no va ser una engegada dolça. I aquí van tornar els contrastos: que quin honor ser allà a dalt i quin pes —figurats— sobre les espatlles. I també

va tornar la qüestió de “en seré capaç?” —pregunta que pensava que s'esvairia miqueta a miqueta a cada assaig. Però després va arribar Sant Magí i, amb ell, l'eufòria. En anys anteriors, els nervis i la tensió de la diada s'havien esvaït en posar punt final als pilars de sortida de la plaça de les Cols. Enguany no va ser així. Les papallonetes prèvies als castells van allargassar-se tota la tarda —que es va fer llarga i tediosa. Al vespre, quedava l'últim repte de la festa major: recórrer el carrer del Portal del Carro i arribar a la capella. I de debò que la paraula és eufòria. Crec que no he viscut mai res tan emocionant. Aquí, els dubtes, van desdibuixar-se una mica. És clar que n'era capaç! És clar que n'érem capaços! Que som els Xiquets del Serrallo! Que la camisa blau marí de dues butxaques amb l'àncora al pit era capaç d'arribar fins al Sant que estava en moviment i fins allà on es proposés. Primer pilar caminant, aconseguit. Aigua i alfàbrega: amulets per sempre més.

I va començar la preparació del segon: mirada posada a Santa Tecla, la nostra patrona. Hi va haver certs canvis, però no passava res, *a priori*: eren a favor de l'experiència. Us he de dir que el Serrallo, el Moll de Pescadors, també és molt bonic des d'allà dalt, però us he de confessar que en aquell moment em van tornar els dubtes. I la pregunta, la maleïda pregunta de si n'era capaç. Però també us he de reconèixer que, per sort, aquesta colla té molts integrants que saben fer costat, que creuen en la germanor, en l'empatia i en la comunicació; i tinc la sort d'haver-hi trobat amics i companys que em van donar suport incondicional. I amb la força de tots ells, i amb la de la colla, i amb la de la camisa i amb la meua pròpia: som-hi cap a la Part Alta a assajar.

El cartell de ca l'Ardiaca ni enganya ni permet cap mena de dubte: 19 escales i 500 metres. Faixa ben forta, mocador al cap, camisa de quadres. Amunt i crits. És una sensació indescriptible, això també us ho puc ben assegurar. Arribar a dalt, protegits per l'antic temple d'August, pels apòstols i per la rosassa; fer girar el pilar i encarrar

la baixada, abrigats per la plaça. I baixem. I comptem fins a dinou altra vegada, i recorrem quinze metres, i arriba el buit. Després de caure, a l'assaig, algú de *naltros* em va dir: “fa molts anys que vinc a la colla i pensa que mai havia vist un pilar dels Xiquets del Serrallo caure.” I a dormir, que s’ha fet fosc. I a digerir. I a seguir intentar creient que n’ets capaç, que en som capaços. Que el dia del pilar et col·locaràs bé. Que la pinya ho farà bé. Que aquí tothom té experiència. Que t’agafaran fort, dona. Experiència, experiència, experiència.

Assaig previ en diumenge. Necessari? Va, últimes sensacions.

I va arribar el gran dia. Em vaig llevar com un autòmat. Els meus germans es preparaven per anar a l’escola: per ells era un dia normal. Un dia de principi de curs. Jo tancava l’estiu. Aquell dia, tant si com no, també tancava la incertesa del pilar. Pantalons blancs; faixa preparada amb un mocador que em van regalar, ben especial; camisa amb les mànigues doblegades, de manera simètrica; cabells recollits, que no molestin; espadenyes, ben lligades. M’enfilo cap a la plaça dels Cabrits. “Vagi com vagi, tots cap al local.” Bé, ostres, bé! Havia d’anar bé. Potser no van ser les millors paraules per creure’ns-ho. Potser no va ser el millor acompanyament. Finalment, aquell dia, no vaig pujar a cap construcció a plaça a banda del pilar —una de les meves grans pors era que les comes em fallessin, ja ho veieu— i em vaig amagar amb la canalla. Un dels records que tindrè per sempre més desat a la retina és el d’unes manetes petites que m’acariciaven els cabells; el d’una xiqueta que em deia que aniria bé, que ho faria bé. El món al revés: semblava ella la monitora de canalla. De debò que revisc aquest moment amb una tendresa indescriptible. Però que llarga, l’espera. Vaig veure que el primer pilar caminant, el ratllat, ja enfilava carrer avall. Les papallonetes a la panxa ara eren voltors, àguiles, mussols. Li vaig dir adeu a la canalla

Fotografia: David Oliete

i vaig anar cap a la plaça de les Cols. I aquí doneu-me l’oportunitat de tornar a recalcar la sort que tinc de la gent que m’envolta. Vaig rebre abraçades vilallonguines, del meu poble, i mil i una abraçades serrallenques. I una abraçada telefònica que es va començar a forjar al quaranta-nou i que em va dir “resisteix i sigues valenta”. Cames tremoloses, altra vegada, però convençudes. I em vaig concentrar com mai ho havia fet. I en el moment que el pilar va girar, ja no només ens protegia la rosassa, la plaça i Tarragona; ara també ho feia la seva gent. La gent que ha tingut la sort, com *naltros*, de néixer en aquest raconet del món, on fem aquestes coses. I de debò que en cap moment havia estat tan segura com en aquell. Pas a pas. Metre a metre. Va. Permeteu-me, també, agrair a la gent que seguia el pilar d’esquena, ja que van estar pendents d’ajudar-me en tot moment. Va arribar la primera parada i, amb ella, una mica d’incertesa. Per què parar allà, ja? Les indicacions i els comentaris, per sort o per desgràcia, no se senten com en un assaig. Però bé, recol·loquem. Seguim. Baixada de la Misericòrdia. Quina gentada. Quants parells d’ulls

clavats en *naltros*. Quantes mans que aplaudien entusiasmes. Crits. Lluitar fins al final. Última aturada. El buit. La primera llàgrima va ser més ràpida que la força de la gravetat, ves per on.

Si mai tinc fills o nets no podré explicar-los-hi com va ser l’entrada a plaça amb el reconeixement de la ciutat. Jo ho vaig viure des del Còs del Bou al costat d’uns braços amics que no em van deixar anar en cap moment. Finalment, també vaig passar caminant pel costat de l’edifici de la banda dreta del carrer de la Palma, però no com hagués —haguéssim— volgut. Ho vaig fer a contracorrent de la gent, descalça. Ves què hi farem. Cada abraçada era una arrancada a plorar, però cada abraçada alleugeria una mica la càrrega del passat i dels vint-i-sis anteriors. Això sí, l’enuig encara hi és; suposo que em costarà digerir-lo, si és que mai acaba de marxar. “Ja està, dona, ja està.” El recompte fins al vint-i-setè s’ha quedat en la meua —nostra— imaginació. «Que la vida que ens hem perdut simplement no existeix.» Què hi farem.

Júlia Pizarro Curto

LA VISIÓ EXTERNA

*Romanç del pilar
caminant del 2024*

Vint-i-quatre de setembre,
com marca la tradició,
surto de casa amb la faixa
i amb ressaca de campió.

No sé quina hora vaig fer
ni sé com m'he despertat
perquè ahir al ball de gralles
ja anava perjudicat.

I encabat del concertillo,
a les Cols com a germans
perquè fa anys que alguns sonats
hi fan pilars caminants.

Hòsties venen i hòsties van
allò és una escabetxina,
però qui va rebre més cops
va ser una tenda veïna...

I d'allà a aquest dematí
no recordo res de res.
Tot pilar meu que caigués
va ser culpa del Chartreuse.

No sé pas quin sentit té
tornar a fer una actuació
si ahir va ser Santa Tecla:
vols dir que ho vol l'afició?

S'hi veuen castells de vuit
i un de set amb pirulí
que torna el públic bogíssim:
queda algun tarragoní?

Encabat les dues rondes
xiulen els matalassers
perquè els guiris de les grades
aixequin els seus paners.

N'hi ha algun que es veu que s'ofèn;
pensa: "moure'm és un pal:
guardo lloc des de les deu
perquè soc un s... tio legal"

El primer pilar s'enfila
i ja tira avall ben viu:
són la colla de l'alcalde,
que de ratlles sap un niu.

Giren al pla i ja baixen
corrent entre la gentada
potser si el pilar els arriba
salvaran la temporada.

Els primers ja són a puesto,
a tocar del seu local,
el giren, pugen la nena,
i ho celebren bé com cal.

A les cares tot és joia,
però també incredulitat.
Per primer cop en molts dies
no han fet intent desmuntat.

La colla del Cós del Bou
creu que ho té tot per la mà:
quan actua amb les de casa
no li costa tant guanyar.

Són de deu i són seriosos,
i de tots són els més purs.
De creure's més del que són
sempre guanyen el concurs.

El seu pilar arriba bé
i sens cap dificultat.
De tan ràpid com anaven
no l'hauran ni disfrutat.

Arriba el torn del Serrallo:
avui és el seu moment.
Lo important és que el pilar
arribi a l'ajuntament.

Els castells els són igual,
lo important és el pilar,
que fa oblidar que els vuit pisos
són un somni molt llunyà.

L'espadat puja com pot,
gira i baixa fins les Cols.
Va tan lento que l'avancen
tres o quatre caragols.

I prou dura l'espectacle
fins que hi ha la gran desgràcia
després de quatre mil anys
cauen davant la farmàcia.

Res no durarà per sempre;
tot s'acaba, ja és sabut.
El que posa veu al Barça
fa cara d'estar perdut.

Això de tindre padrins
potser cal anar-ho matant.
Quin sentit té si ni saben
què és un pilar caminant?

Des de l'any noranta-cinc
hi ha hagut moltes Tarragones.
Quan va caure l'anterior
hi havia torres bessones.

Però bé, com sempre passa
en això de fer castells,
la tristor d'uns no és tan grossa
si els va molt pitjor a aquells.

I en això van els del barri,
l'orgull de la classe obrera,
que defensen la cultura
abrigats amb l'estanquera.

Són els preferits del poble,
la premsa els té molt d'amor
però en silenci bé que callen
amb algun tema menor...

Damunt de l'última escala
se la fot el seu pilar
i encara hi ha qui defensa
que es pot caure i arribar.

Ara el rècord s'ha perdut
però igualà'l no serà res
si Jove i Xiquets no cauen
d'ara a l'any quaranta-tres.

No serà una empresa fàcil
i caldrà donar-hi el callo
si volem que Tarragona
no es quedi sense el Serrallo.

I fins aquí aquest romanço
d'un poeta de barraca
que parla de la Mercè,
dia mundial de ressaca.

FAIXA D'HONOR DE SANT MAGÍ

JORDI MALLOL

Orgull, paraules, sentiments de tota mena i, com no podia ser d'altra manera, llàgrimes.

Per a un tarragoní casteller i serrallenc, que la teva colla cregui que ets mereixedor de la distinció de la Faixa d'Honor de la Confraria de Sant Magí Màrtir de Tarragona, és un fet que t'omple d'orgull i, alhora, gratitud.

Però comencem pel principi: un dia a mitjans de juliol, un parell de casteller@s em van dir: *eiii demà vens a l'assaig, no?* I jo pensava, *home, si em sembla que no he fallat en tot l'any, no sé a què ve això...* i els hi vaig dir *i tant, i tant, i espero que vosaltres també!* I cap al final d'aquell assaig vaig notar coses estranyes, que algú em feia anar més cap al fons del local i que, de sobte, el cap de colla va pujar sobre les colxonetes d'assaig i va començar a parlar que aquest any la faixa d'honor de Sant Magí era per un casteller dels Xiquets del Serrallo, i que la junta directiva va decidir, per unanimitat, que el reconeixement seria.... fins aquí la veritat és que jo estava mig escoltant pel fons del local, esperant que diguessin el nom d'algú altre, però de sobte vaig sentir que deien: Jordi Mallol "Cagueta"! Se'm va posar la pell de gallina! I de seguida em va venir una emoció que va fer

que no sapigués gaire què dir. Només recordo que vaig afirmar de forma clara i emocionada: **MOLTES, MOLTES GRÀCIES A TOTHOM I VISCA ELS XIQUETS DEL SERRALLO!**

02/08/2024 UN DIA ESPECIAL PER MOLTS MOTIUS.+

La Faixa d'Honor de la Confraria de Sant Magí Màrtir de Tarragona és una distinció que no oblidaré mai per molts motius. El lloc: el portal del carro; el motiu: rebre la faixa d'honor; l'acompanyament: la meua colla, la meua família, els meus amics i companys d'altres colles, autoritats i els responsables de la Confraria de Sant Magí. No tinc paraules per descriure el que vaig sentir quan vaig veure tota la capella del Portal de Carro plena per acompanyar-me aquell dia.

Ja us podeu imaginar que amb tots aquest ingredients el resultat va ser felicitat i agraïment i sí, també llàgrimes. Els que em coneixeu sabeu que no amago els sentiments i que les emocions, la majoria de vegades, les acompanyo de llàgrimes.

Aquells dies em van venir al cap pensaments de tota mena i moltes de les vivències que he tingut en els 36 anys ininterromputs formant part dels Xiquets de Serrallo, i també vaig tenir un record per als que ens han deixat durant aquest anys.

Em va venir al cap tot el que significa Sant Magí per a un casteller, les grans diades a la Plaça de les Cols, els pilars a l'arribada de l'aigua, l'ambient tarragoní al carrer, i com no podia ser d'una altra manera, històries familiars que tenim amb Sant Magí i la seva capella, que els deixaré per un altre dia per no allargar-me massa, i així ho podrem comentar quan ens trobem.

Ah, i una de les coses que molts em pregunten sovint, on tens la faixa d'honor? Doncs és el primer que veus quan entres casa!

Jordi Mallol

LA MIRADA D'EN BAILACH

PART IMPERSONAL

Escric havent rebut el premi llimona de 2024 que recau en la persona que remuga o arronsa més el nas. Doncs bé, aprofito l'article per proposar idees que ajudaran a agilitzar el mètode d'assaig i, de retruc, m'ajudaran a no ser tan cítric. Això no té copyright, així que en pot fer ús mani qui mani.

Abans, però, deixeu-me repassar l'anterior article meu a la revista on demanava incorporar assajos de folre i plantejar el 9 de 7 com a objectiu. Un cop viscut el 2024, dono gràcies per l'una i l'altra cosa, sobretot pel 9. La persona més feliç de la colla sóc jo i això no m'ho discuteix ningú! Acabo el record d'aquell article amb llàgrimes. Joan Antoni Aguiló Pascual, vaig dir que te'l dedicaria, oi? **El 9 de 7, te'l dedico, Xato!** I també al nostre president honorífic que ha traspassat, mossèn Xavier Fort.

Fotografia: Adrián Aparicio

Idees per escurçar temps de l'inici de la prova

1. Projectar la pinya sempre, encara que estigui incompleta, amb la prova vigilada. L'opció de pantalla amb la pinya permet ensenyar el tronc; doncs això és un 2 en 1.
2. Integrants de l'equip de pinyes s'encarreguen de buscar els més dispersos (tots els localitzem ràpid) per acompanyar-los a posició.
3. Les persones altes haurien de tenir actitud proactiva sempre i col·locar-se perquè elles són una guia per a la resta. Molts cops un es fixa en el primeres X o el dau Y per orientar-se. Doncs, primeres X i dau Y, posa't a lloc EN SILENCI sense fer esperar.
4. Les persones que facin de crossa i d'home/dona de darrere: a la que s'anuncii prova lligada de pinya, han de col·locar-se a prop del baix que toqui i esperar allí el temps que faci falta. Al principi esperaran molt de temps, però cada cop tots accelerarem el procés.
5. Les persones que facin de tap: a la que s'anuncii prova lligada de pinya, han de col·locar-se en la banda del dau que toqui perquè és més fàcil fixar-se en ell que en el baix; al tap només li cal distingir esquerra o dreta del dau. I esperar allí el temps que faci falta. Al principi esperaran molt de temps, però cada cop tots accelerarem el procés.

Fotografia: Cristina Serrano

Fins aquí la meua proposta per si la voleu aplicar. No ens costaria massa optimitzar els recursos de la colla a cada assaig. Per sort, el 2024 hem tingut sessions multitudinàries que han permès grans proves. La matèria primera hi és, però crec que fallem en la manufactura. Entre totes i tots podem fer el pas que se'ns resisteix, però que no és tan llunyà.

Idees per escurçar temps un cop pinya es tanca i pugen segons

6. Silenci sepulcral i establir un ordre senzill que la canalla de preinfantil entén. Us ho descriu: baix 1, digues si les croses estan bé; digues si els peus del segon 1 estan bé. Mentrestant, tota la resta de baixos calla. Un cop el baix 1 dóna l'ok, el baix 1 calla. Seguim: baix 2, digues (") (") Un cop el baix 2 dóna l'ok, el baix 2 calla. Seguim: baix 3, digues (") (") ("). Fàcil, oi? Això elimina el guirigall de tantes proves i ens ordena.

7. Un cop es tanca la ronda de correccions, ningú diu res fins que terços es col·loquin perquè proposo evitar les revisions de quadratura amb els segons.

Idea perquè terços es col·loquin abans

8. Es revisa la quadratura del castell sempre amb terços col·locats. Això obliga a acostumar-nos tots a tenir el pes de terços que és el peu d'un castell de vuit. És simple: si terços no estan bé, baixem; que ells estan bé, la resta ho

beneix i apreta. Si us plau, eliminem la cantarella de segons de torn que eternitzen els inicis de cada prova per això i allò. Si la quadratura falla, els terços ens ho diran. Al final aprendrem a fer-ho a la primera i hauréu disminuït el temps improductiu o d'espera abans que pugin terços.

Idees perquè entre prova i prova no ens dispersem

9. La pinya del següent castell, encara que incompleta, es pot projectar un cop la prova de pinya anterior ha començat. ¿Que s'ha de repetir la prova de pinya i no passar a la següent? No cal tenir-la en pantalla perquè tothom ja és a lloc.

10. Repetir els punts 2, 3, 4 i 5

11. Les persones que sovint pugen però no estan al tronc d'una prova i, per tant, passen a ser pinya, han de complir els punts 2, 3, 4 i 5 sense tardança injustificada. De vegades endarrereixen proves per absència indeguda.

Postdata gairebé calcada a l'escrit de l'any anterior. Hauria volgut vestir la camisa vella; això hauria significat intentar algun castell de vuit a plaça. Em sap molt de greu que només la lluis al funeral del primer president i fundador, mossèn Xavier Fort. Qui en desconegui el llegat per al barri i la colla, que se n'empapi. Va ser un petit àngel de Déu arrelat al Serrallo.

PARLEM DE SALUT MENTAL

Els castells són molt més que una disciplina física i cultural; són una experiència emocional intensa que uneix persones i desafia els límits humans. Seguint la línia de l'edició anterior, la revista Pinya Blava recull novament la veu i la visió d'una psicòloga —la Míriam Nieto, de la nostra colla— per tal de posar sobre la taula la complexitat d'aquestes emocions; no només des d'un punt de vista extern i expert, sinó també des de la perspectiva interna com a castellera. Aquest cop, aprofundirem en la pressió interna i les motivacions dels castellers i castelleres, que sovint no es compaginen amb la motivació col·lectiva; també parlarem sobre la gestió emocional en els adults. Se'n parla i, sobretot, s'entenen les pors dels castellers més grans, tant com es fa amb les de la canalla? Finalment, també abordarem el lideratge i la gestió de conflictes dins d'un espai on convivim persones tan diferents les unes de les altres.

En aquesta nova edició, continuem reflexionant sobre la importància de la creació d'un espai segur i de convivència, i la gestió emocional dins els castells, ens acompanyes?

Sílvia Caballé

Pressió interna i motivació personal en el món dels castellers.

Durant aquest primer any com a castellera i alhora com a psicòloga he pogut observar com en el món dels castellers hi ha una dualitat entre el sentiment de pertinença, de família, goig, etcètera, i entre la pressió interna per no faltar mai als assajos o actuacions que experimenten alguns membres. Aquests temen perdre el lloc que tant els ha costat aconseguir i obliden, d'aquesta manera, els bons valors que els han portat a dur a terme aquesta activitat. Els castells, com en molts esports, requereixen gran implicació i dedicació i, lògicament, no es poden parar per la falta d'una persona. Però quan no s'assaja és molt possible que es perdi la posició guanyada a l'hora de l'actuació.

Aquest fet, com a terme genèric sembla coherent, però individualment pot suposar una gran pressió. Aquesta mentalitat de compromís col·lectiu és essencial per a l'èxit dels castells i beneficia al conjunt, però també s'ha de treballar a escala individual per a poder arribar a una estabilitat que no et permeti agafar aquesta activitat com una obligació.

Tanmateix, quan ens fixem en el nivell intern de cada casteller, és crucial prioritzar el benestar personal i recordar les motivacions que ens porten a participar en aquesta activitat. És important treballar aquests aspectes a escala individual, fent un balanç de prioritats i avaluant fins a quin punt aquesta conducta ens està fent bé. Cada casteller hauria de reflexionar sobre si el resultat final compensa l'esforç i la dedicació invertits.

A través d'aquesta autoavaluació, podem intentar que la nostra implicació en els castells sigui saludable i sostenible, mantenint així la passió i el goig que ens van portar a formar part d'aquesta tradició des d'un primer moment.

La gestió emocional en els castells: la diferència entre infants i adults.

La diferència en la gestió emocional entre els infants i els adults en el món dels castells és abismal. Els nens sempre s'han mostrat en un espai segur on poden parlar de les seves pors, treballar les inquietuds i expressar-se lliurement. Això és possible gràcies a l'atenció especial que reben per part dels encarregats de la canalla de la colla, que prioritzen el seu benestar emocional.

Pel que fa a la resta dels integrants de la colla, la situació és molt més complexa. No es tracta d'un grup reduït i, en la majoria dels casos, són adults. Sovint, veiem una barrera significativa a l'hora de mostrar por, disconformitat o inestabilitat en el context de la pràctica dels castells. Hi ha una percepció general que, com a adults, aquestes emocions haurien d'estar ja gestionades i que no caldria treballar-

Fotografia: Jordi Granero

Miriam Nieto

les dins la colla. Des de la meua perspectiva, però, no hi ha cap gestió emocional fora de la canalla. Sempre s'espera que la feina emocional vingui feta de casa. Aquesta falta de suport emocional pot dificultar l'experiència dels castellers adults, ja que no disposem d'un equip que contempli la salut mental dels membres de la colla ni amb personal preparat per gestionar situacions difícils.

La importància de disposar de suport al lideratge per a la gestió de conflictes a la colla castellera.

És cert que quan sorgeixen conflictes, el cap de colla és el principal representant a qui s'acudeix per a la seva gestió. Aquesta figura ha de proporcionar un espai on els membres poden acudir quan alguna cosa crea disconformitat. No obstant això, aquesta solució té les seves limitacions, ja que actualment no existeix cap lloc especialitzat o específic per a gestionar els conflictes amb personal preparat, ni tampoc per a crear un espai de seguretat i confiança.

És important reconèixer que una sola persona, per molt capacitada que estigui, no pot gestionar tots els conflictes interns dins de la colla, per això veig molt important que els representants de la colla s'envoltin no tan sols de persones tècnicament bones sinó amb diverses aptituds que poden resultar útils a l'hora de gestionar situacions socials a escala

interna, ja que aquesta tasca és complexa i requereix una dedicació i una atenció constant que sovint supera les capacitats d'una única persona.

Per això, molts cops he considerat que la creació d'un equip dedicat a la gestió emocional i de conflictes seria una solució profitosa. Aquest equip, format per integrants preparats, podria oferir un suport continu als membres de la colla, gestionant els conflictes de manera eficient i creant un entorn de seguretat i confiança. A més, aquest equip podria implementar tallers i activitats que ajudin a fomentar la cohesió i el benestar emocional dels membres, contribuint així a un clima més saludable i equilibrat dins de la colla.

En definitiva, disposar d'un equip especialitzat en la gestió de conflictes i en el suport al lideratge no només ajudaria a resoldre les disputes de manera més eficaç, sinó que també proporcionaria un suport emocional als membres i milloraria la seva experiència i contribuiria a l'èxit global de la colla.

El valor d'un professional de la salut mental dins de la colla castellera.

La participació d'un professional de la salut mental dins de la colla castellera podria significar un gran avanç en la millora del clima casteller. Aquest especialista no només treballaria per crear un espai segur per a tots els membres, sinó que també fomentaria la confiança entre els participants.

A més, aquest professional podria proporcionar activitats fonamentades i dissenyades específicament per a millorar els resultats dins la colla. Aquestes activitats podrien incloure tallers de gestió de l'estrès, exercicis per enfortir la cohesió de l'equip i tècniques per potenciar la resiliència individual i col·lectiva.

Tanmateix, cal reconèixer que tenir un professional de la salut mental o un equip dedicat a aquest aspecte suposa una dificultat molt gran en una colla d'aquesta mida. La limitació de recursos, tant econòmics com humans, pot fer que la implementació d'aquesta figura sigui complicada. A més, és possible que alguns membres de la colla no vegin la necessitat d'aquest tipus de suport o que no estiguin disposats a destinar-hi els recursos necessaris.

No obstant això, treballar de manera preventiva i continuada amb un professional de la salut mental ajudaria a detectar i gestionar possibles problemes emocionals o psicològics, promovent un entorn més saludable i equilibrat. Aquesta iniciativa no només beneficiaria el benestar personal dels castellers, sinó que també podria contribuir a l'èxit global de la colla, ja que un equip mentalment fort i cohesionat és més capaç d'afrontar els desafiaments i assolir objectius amb èxit.

Observacions des d'una perspectiva psicològica.

En resum, com a psicòloga i com a nova integrant de la colla, he pogut observar com molts temes passen desapercebuts a vista de la gent i es pateixen més de forma íntima. Moltes inseguretats no s'han tractat i s'han invisibilitzat per assolir un objectiu comú. És aquí on la possible presència de persones especialitzades en el tema podria donar un suport molt fort al lideratge de la colla per així poder cuidar tots els castellers.

Aquest professional o petit equip professional podria donar una perspectiva molt diferent dins de les decisions d'una direcció, tenint en compte altres aspectes i proporcionant un espai més saludable. Així mateix, tenir persones especialitzades podria ajudar a incentivar tallers on es poguessin treballar diferents trets emocionals i socials que dins les colles en general suposen un problema, com la pressió amb un mateix, la sensació de no ser imprescindible, la por de ser reemplaçat, la falta de confiança amb els companys, entre d'altres.

Míriam Nieto

Fotografia: David Oliete

CAP DE PLAÇA

JORDI VIDAL

Què fa algú dels Xiquets del Serrallo el 15 d'agost com a cap de plaça a la Bisbal?

La història és curta; vaig rebre una trucada de la regidora de l'Ajuntament de la Bisbal del Penedès:

- Ei, Jordi, vols ser cap de plaça de la diada del 15?

- Com? N'estàs segura? A mi em faria molta il·lusió!

- Doncs fet! Ja et diré el dia de la presentació i les dates per anar a les colles!

Posem-ho en context. Tot comença fa molts anys a Cal Gornal, on sempre s'ha viscut l'afició als castells. És mon pare qui segurament fa un pas endavant i passa d'aficionat a ser una de les persones organitzadores de la diada del 15 d'agost. Aquesta diada sempre s'ha celebrat davant de La Societat, primer a la plaça major i ara al carrer doctor Robert. La plaça té un sobrenom (o un eslògan, com diria comunicació), que és el de «La plaça més castellera sense colla pròpia». I això era així fins a l'aparició de la colla local.

Hi va haver un any en què a la vigília del 15 d'agost les gralles que havien de fer les matinades van dir que no podien venir. Estem parlant d'una època en la qual el Naranjito encara no estava ni a l'arbre. El meu pare no es va conformar amb no tenir matinades, i els va preguntar si coneixien algú. Li van dir: al «Bar Manolo» de Sitges potser podràs trobar algú. Va agafar el cotxe i cap a Sitges. Després de buscar per tot arreu va trobar gralles per a l'endemà amb una única condició: que els portessin amb cotxe. Ningú recorda ni hores, ni recorregut, ni un «alto la Guardia Civil, sople». Només se sap que aquell any a les vuit del matí davant de La Societat començaven les matinades per anunciar que un any més hi hauria castells, torres i pilars. Aquesta petita història és part de l'herència cultural que la meva

família ha dipositat en mi, l'amor als castells i la sort de ser del millor poble d'aquí i de part de l'estranger, i per això puc ser el Cap de Plaça.

Anem a la diada. La diada de festa major del 2024 passarà a la història pels motius següents:

- La colla castellera de la Bisbal, «els Bous», fa l'actuació com una colla més. Fins al moment feien un castell al principi i el pilar de cloenda.

- La diada es fa a la tarda. Fins llavors es feia al migdia.

- Per primera vegada, els bisbalencs vam fer un dinar de festa major a una hora raonable i, fins i tot, migdiada.

A un servidor els nervis se'l menjaven per dins, i va dinar un poquet. Mentre la família feia la migdiada, repassava mentalment protocols i situacions que podien passar. A quarts de cinc de la tarda vaig anar de la mà de la meva filla a la reunió de sanitaris per

la diada. Aquí ja estava histèric *mode on*, vam fer una reunió molt profitosa i va començar el ball. Pilars de cortesia a la casa gran i cercavila fins a la Societat. A l'hora en punt, els Bous van començar la diada i els nervis van començar a baixar quan tot rutllava. Aleshores, mentre els taronges, rosats, verds i vermells alternaven les seves estructures, un petit ruixat va caure a la plaça i una suor freda va recórrer la meva esquena pensant que no podia ploure, era la Bisbal! Els Verds van tancar el seu castell i tot va continuar fins als pilars de cloenda.

Només quedava el tercer temps, que en el meu cas vaig aprofitar per donar gràcies als caps de colla i brindar amb cava del Penedès. També hi ha vi, però l'Ajuntament és més de cava. A més a més, vaig fer un petó a la meva filla i a la meva dona de felicitat. Ja farem repàs de tot el que es pot millorar. Ara toca sopar de festa major i, potser, parlar de Castells! :)

Jordi de Cal Gornal

Fotografia: Arthur Sousa

EL CASTELLER DE L'ANY

ALBERT TORRES

Quan em van comunicar que havia estat escollit Casteller de l'Any 2024 vaig sentir una barreja d'emocions que anaven entre la sorpresa i la gratitud. Vull començar aquest escrit agraint de tot cor a l'equip de la revista Pinya Blava per haver pensat en mi per a aquest reconeixement. Sou una peça clau de la colla, no només per documentar la nostra història, sinó per fer que aquesta arribi i perduri en el temps. Gràcies per la vostra feina incansable, generosa i altruista.

També vull donar les gràcies a tots pels vostres missatges, abraçades i paraules de suport durant el sopar de final de temporada. Va ser una nit que guardaré sempre al cor. En moments com aquell, un s'adona que els castells no són només una demostració de força i equilibri que apunta al cel, sinó també una xarxa viva de persones que es donen suport mutu. Cada esforç, cada abraçada i cada ànim compartit són els fonaments que fan que aquesta colla sigui especial.

Aquest premi, però, no és només meu. Si he de ser sincer, el mèrit únic que puc reivindicar és estimar els Xiquets del Serrallo i dedicar-li hores de feina. Des del 2013, he tingut la sort de treballar activament per aquesta colla, de créixer amb vosaltres i d'aprendre. I no ho he fet sol, són molts

amb els qui he compartit moments al llarg d'aquests anys i a qui també vull dedicar aquest reconeixement. Però, al cap i a la fi, el que he fet és senzill i fàcil de replicar per qualsevol: ser-hi, treballar, estimar el que fas i mai defallir. L'esperit serrallenc és aquest, o així l'entenc jo. El futur que ens espera és apassionant. Estem en un moment clau per fer un pas més, tenim la mirada focalitzada encara més amunt i el repte és majúscul. És temps de somiar en gran, de construir plegats les pàgines de la nostra història i de continuar estimant aquesta colla com ho hem fet fins ara.

A tots vosaltres, que ara llegiu aquestes línies, us animo a continuar treballant, a continuar estimant els Xiquets del Serrallo i a continuar fent pinya. Perquè, al capdavant, el que som és gràcies a cadascun de nosaltres.

Visca els Xiquets del Serrallo i llarga vida a la Pinya blava!

Albert Torres

Fotografies: Jordi Granero

Xiquets DEL
SERRALLO

www.xiquetsdelserrallo.cat